

لیکونکی: هنري گيریوسکس «Henry Giroux»
منبع او دخپريدو نيته: کونترپانچ (11-04-2025).
ژباړونکی: پوهندوی دوکتور سيدحسام (مل).

ډيموکراسي ورکه شوه

Democracy Disappeared

Photograph Source: SWinxy – [CC BY 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې ورکېدل نور استعاره نه ده. دا یو ګواښ او د حکومت کولو اصل هم دی. د ټرمپ د رژیم لاندې، ژبه نور د تاوتریخوالي پیلامه نه ده - دا د هغې غږ دی، د هغې اعلان دی، د هغې کوریوګرافي ده. د له منځه وړلو بیا نیه په پالیسي کې ګړندۍ شوې ده، او پالیسي د ظلم د خپریدونکي تیا تر لپاره د سټیج ډګر ګرځیدلی دی. کډوال، ناراضیان، زده کونکي، ادارې او حتی خپلواک ملتونه اوس د یو استبدادي تصور هدف دي چې نه یوازې د چوپټیا هڅه کوي بلکې د له منځه وړلو هڅه کوي. هغه څه چې یو وخت د نه ویلو وړ په ساحه کې ژوند کاوه اوس د دولتي تاوتریخوالي، ټېنټونې، شړلو او سیاسي ترهګرۍ په جوړښت کې عملي کیږي.

ناراضیان، چې یو وخت د ډیموکراسۍ ژوند وینه وه، اوس د ترهګرۍ په نوم یادېږي. لاریون کوونکي نور د غږ سره یو تبعه نه دی بلکې د څارنې لاندې شکمن دی، یو بدن دی چې خاموش شي، زنداني شي یا ورک شي - ځینې وختونه په لرې پرتو هیوادونو کې چیرې چې استبدادي واکمنان د قانون او بشري حقونو لپاره د ټرمپ سپکاوی منعکس

کوي. د استبداد د سيوري لاندې، يو زده کونکی چې شنه کارت لري يو گواښ کيږي، يو ژورناليست د غدار په توگه پيژندل کيږي، د رنگونو ټول کډوال نفوس د ملي امنيت لپاره د گواښ په توگه ليدل کيږي او د کارولو وړ نه گڼل کيږي.

ظلمونه - لکه د فلسطيني ميرمنو او ماشومانو بې رحمه بمبارۍ او لوږه - د عام پوښښ څخه ورک کيږي، د دوی رنځ د نسل وژنې او بې پروايۍ په ماشينري کې ورک کيږي. په هغه کلتور کې چې په زرگونو غبرونو ویشل شوی، ټولنيز مسؤليت د بازار ارزښت نلري؛ دا د توليد شوي ناپوهۍ، کرکې او نا اميدۍ په زهرجن هوا کې تبخير کيږي. د امريکايي ټولنې اخلاقي قطب په وحشي ډول گرځي، ځکه چې ظلم نورمال کيږي، او وجدان د امنيت، گټې او ځواک په نوم خاموش کيږي.

کله چې سټيفن ميلر د اکتوبر په 27، 2024 کې د ميډيسن سکوير گارډن کې د خوښۍ خلکو په وړاندې ودرېد، او اعلان يې وکړ چې "امريکا د امريکايانو او يوازي امريکايانو لپاره ده"، هغه يوازي د التيرا نيشنليزم په يوه عجيبه فشار کې بنکيل نه و - هغه د نژادي پاکوالي د مرگ بوی لرونکې ژبه بيا راژوندۍ کوله. د هغه خبرې، د هټلر د بيا نا تو په څير، د مهاجرينو له گوښه کولو څخه ډير څه وکړل؛ دوی د گډ انسانيت مفکوره په نښه کړه. پيغام روښانه و: نه يوازي تور پوستي او لاتيني کډوال، بلکې هر هغه څوک چې د خپل وقار او حقونو دفاع کوي، د هيواد له اخلاقي او سياسي پولو بهر دي. خلکو په تاييد سره چيغې وهلې کله چې ميلر د ترمپ خپل خبردارۍ ته غږ ورکړ - چې کډوال "زموږ د هيواد وينه زهر کوي" - د فاشيست منطق بشپړ بيرته راستنيد و ته اشاره کوي چې پکې تابعيت نور ديموکراتيک حق نه دی بلکه د نژادي وسلې په توگه دی. پدې نړۍ ليد کې، هغه کسان چې د زيږون، عقيدې، يا د دوی د پوستکي رنگ سره مطابقت نلري - د لرې کولو، له منځه وړلو يا اخراج لپاره نښه شوي دي.

موږ اوس د نړيوال شوي نيکروپوليټيکس له لارې ژوند کوو چې پکې د "اتباع" معنی، چې يو وخت د ديموکراتيک استازيتوب او مدني تړاو سره تړلې وه، له منځه تللې ده. هغه څه چې پاتې دي د بې ځايه کيدو ظالمانه محاسبه ده، د نه شتون سياست. ټول نفوس په يوه محدود ځای کې اچول شوي، د جبري ناڅرگند تيا حالت. لکه څنگه چې اچيل ممبي خبردارۍ ورکوي، "لوی نفوس د ژوند شرايطو تابع دي چې دوی ته د ژونديو مړو حيثيت ورکوي" - په ښکاره ډول روحونه، تر هغه وخته پورې د پيژندلو څخه انکار کوي چې دوی گډوډ کړي، په کوم ځای کې چې دوی رنځپوهنه يا خطرناک اعلان کيږي، او په چټکۍ سره ايستل کيږي. د کارپوريت کنټرول شوي رسنيو په منظره کې چې د تماشا سره ډک شوي، تعليم تش شوی او د بې دليلۍ د تدريس په توگه بيا کارول شوی - د جگړې د ستاينې، ظلم نورمال کولو، او د دروغو، نژادي تصوراتو او استبدادي خوبونو خپرولو لپاره زهرجن غول چې فاشيست ايډيالوژي ساتي.

په انتقادي شعور دا بريد يوازي واقعيت نه تحريفوي - دا د تړاو چوکاټونه ماتوي، د هغه څه لپاره لاره هواروي چې زيگمونټ بومن "ټولنيز بې کوره" بولي - يو داسې حالت چې

خلک په ساده ډول بې کوره نه دي بلکه د هغه ټولنيزو او سياسي جوړښتونو څخه بې برخې دي چې شتون ورکوي. دا د نيو ليبرال فاشيزم منطق دی، چېرې چې آزاد بازار مقدس دی، مگر غريب، ناروغ، زړه، او نژادي شوي د ضايع کيدو وړ دي. د پريښودو په دې ويجاړه ځمکه کې، استثنا پای ته رسېږي. د ساتنې څخه انکار کېږي، حقونه بيرته اخيستل کېږي، او شتون پخپله مشروط کېږي.

مگر هغه څه چې خورا وپرونکي دي دا دي چې دا يوازې بدنونه نه دي چې ورک کېږي. هغه څه چې پدې بحث کې ورک کېږي هغه حافظه، حقيقت، پيوستون او د عدالت امکان دی. د ترمپ د له منځه وړلو استبدادي گرامر اوس حتی ټولو ملتونو ته غځېږي. د گرېنلینډ، کاناډا يا پاناما سره د يوځای کولو لپاره د هغه خيالي گواښونه د يو دوکه شوي ذهن د غولولو وړ نه دي - دا د امپراتورۍ، فتحې او د حاکميت د ورکيدو په لور ايډيالوژيکي اشارې دي. هغه څه چې د تاريخ، سرحدونو او انساني ارزښت ايډيالوژيکي له منځه وړلو په توگه پيل کېږي - په حتمي ډول په ريښتيني نړۍ تواتريخوالي کې څرگندېږي، چېرې چې جسدونه نيول کېږي، ويزې لغوه کېږي، او ژوند د بيوروکراتيک دقت سره پريښودل کېږي.

د محمود خليل او روميسا اوزترک ټبنتونه د امريکا د استبدادي واکمنۍ په ډرامه کې د يوې وپرونکې کچې نښه ده. دا کرنې د قانون پلي کولو جلا غلطۍ نه وې بلکې سياسي ټبنتونې وې، چې دا په گوته کوي چې په متحده ايالاتو کې فاشيزم نور يو مخ پر ودې گواښ نه دی - دا يو حقيقت دی. دا ځوان پوهان، د متحده ايالاتو قانوني اوسيدونکي، ونيول شول، د منا سبې پروسې څخه انکار وشو، او په لرې پرتو توقيف ځايونو کې د غزې په اسر ايډيالوژيکي نسل وژنې باندې د دوی د مخالفت پرته بل څه لپاره بنديان شول. او ډيری نور بايد تعقيب شي. دا نوی دولتي ترهگرې ده: په بيوروکراتيک ډول پاک شوی، په قانوني توگه توجیه شوی، او په ايډيالوژيکي لحاظ بې رحمه.

د دې ټبنتونو "د دولتي ترهگرۍ اعمال" ويل د دوی تر شا د ارادې پيژندل دي - نه يوازې فزيکي تواتريخوالی يا قانوني ناوره گټه اخيستنه، بلکې رواني او سياسي پيغام چې دوی يې ليري. لکه څنگه چې د تيرو فاشيستي رژيمونو کې، ورکيدل يوازې د هغو اشخاصو د خاموشولو لپاره ندي چې په نښه شوي دي. دا زموږ د پاتې نورو لپاره خبردارۍ دی: مخالفت به مجازات شي، اعتراض به وڅارل شي، او انتقاد به جرمي شي. د "ترهگرۍ ملاتړ" غوښتنه پرته له شواهدو، او د ملي امنيت د بياناتو اسانه کارول، د نازي رژيم لخوا د ډله ايزو نيولو او توقيفونو توجیه کولو لپاره د "حافظتي توقيف" او "عامه نظم" کارولو ته په زړه پورې يادونه کوي.

هغه څه چې دا پېښېدو ته اجازه ورکوي - په ځانگړي توگه د کولمبيا پوهنتون په خير اشرافي ځايونو کې - يوازې د دولت بهرني فشار نه دی، بلکه د لوړو زده کړو د ننه د حکومتدارۍ داخلي زنگ دی. پوهنتونونه، چې يو وخت د انتقادي فکر د مرکزونو په توگه

گڼل کيدل، په زياتيدونکي توگه سياسي مصلحتونو، مالي فشارونو او بازار منطقونو ته تسليم شوي دي. دوی د نيوليبراليزم د فريبونو او انعامونو ته تسليم شوي او اوس د ميلياردرانو او ايډيالوژيکي افراطيانو لخوا نيول شوي دولت د ليواله ملگرو په توگه کار کوي. د کولمبيا او هارورډ په خير ادارو، د اکاډميک آزادي او بشري حقونو په پرتله د شرکتونو بسپنو، فدرالي قراردادونو او د دوی د شهرت امنيت ته لومړيتوب ورکولو سره، د ضمير په پرتله بزدلي غوره کړي ده. د محمود خليل د دفاع څخه انکار کولو سره، کولمبيا په ساده ډول يو زده کونکی ناکام نه کړ - دا هغه ډيموکراتيک نظريات ناکام کړل چې دا يې د ساتلو ادعا کوي.

د تاريخ درسونه روښانه کوي چې دا لاره چيرته ځي. په ۱۹۳۳ کال کې، د نازي ايډيالوژۍ سره د جرمني ادارو د سمون لپاره د ملي هڅو د يوې برخې په توگه - يوه پروسه چې د گليچسالتونگ په نوم پېژندل کيږي - رژيم پوهنتونونه د ايډيالوژيکي کنټرول لپاره د کلیدي ځايونو په توگه په نښه کړل. په گوټ پوهنتون فرانکفورت کې، يهودي پروفیسوران په لنډ ډول له دندې گوښه شول، او يهودي زده کونکي وشړل شول. ډيری پوهنځي غړو، د مقاومت کولو پر ځای، ملگرتيا وکړه - د خپلو پوستونو امنيت او د همکارانو سره د پيوستون او د اداري خپلواکۍ دفاع په اړه د دوی د څيرنې دوام غوره کړ. ورته نمونه په هايډلبرگ پوهنتون، ميونخ، او نورو کې راڅرگنده شوه، چيرې چې پوهنتونونو د اکاډميک آزادي د ايډيالوژيکي مطابقت لپاره سوداگري کوله.

دا تاريخ يو اثار نه دی؛ دا يو خبرداری دی. نن ورځ، کله چې د پنسلوانيا پوهنتون په خير اداري زده کونکي د سياسي وينا لپاره وځنډوي، يا کله چې MIT ځان د هغو پوهانو څخه لرې کوي چې د متحده ايالاتو بهرنۍ پالیسي نيکه کوي، موږ د اخلاقي زړورتيا او فکري خپلواکۍ ورته تخریب شاهدان يو. بيا لکه څنگه چې اوس، پوهنتونونه نه يوازې د هغه څه له لارې چې دوی يې کوي - بلکه د هغه څه له لارې چې دوی يې دفاع کولو څخه انکار کوي د جبر شريکان کيږي. لکه څنگه چې مايکل روت په زړورتيا سره استدلال کوي، دا د دې اداري بزدلي ننګولو وخت دی. پوهنتونونه د سياسي فشارونو په وړاندې د بدلون لپاره اړ نه دي؛ دوی اخلاقي مسؤليت او ډيموکراتيک مکلفيت لري چې د زده کونکو د فعاليت ملاتړ وکړي او د بيان د آزادي اصول او د انتقادي زده کړې طريقې وساتي چې دا ډول فعاليت ممکن کوي. بيا هم، لکه څنگه چې سيمويل کارلين په کين اړخ کې يادونه کوي، دا خورا مهمه ده چې اکاډميکان د دوی د اتحاديو او کارگرانو اتحاديو سره يوځای شي "يو دريځ غوره کړي او د خپل کار ځواک وکاروي ترڅو په پوهنتونونو کې د معمول په څير سوداگرۍ گډوډ کړي، په ځانگړي توگه ځکه چې ډيری مديران لري بني اړخ ته مخه کوي."

پراخه اداري منظره د دې ښکيلتيا منعکس کوي. لکه څنگه چې جيسن ستينلي، د فاشيزم مشهور فيلسوف، په اونټاريو کې د يو پوهنتون لپاره د بيل پريښودو په خپله پريکړه کې روښانه کړې، اوس د متحده ايالاتو په اکاډميک او مدني ادارو کې يو سيستمیک ناکامي

شتون لري چې د فاشيست بدلون په وړاندې ودرېږي. د هغه وتل يوازې شخصي انتخاب نه دی؛ دا د يو ملت د استبداد په لور د ډوبېدو - يا په ځای کې د ډوبېدو عامه تور دي .

د ترمپ د درې اړخيزو بریدونو په وړاندې - د فلسطيني غورځنگ ، مهاجرينو او د پوهنتونونو په خپلواکۍ - اصلي رسنۍ يوازې لږترلږه مقاومت وړاندې کوي، او حتی دا د فاشيست سياست د اصلي عناصرو په توګه د دې متقابل بریدونو سره د نښلولو کې پاتې راځي. په عين حال کې، پوهنتونونه تسليمېږي. د قانون شرکتونه چې يو وخت د مدني حقونو دفاع کولو وياړي لرلې اوس بېرته شا ته ځي. په ګډه ، دا ناکامۍ د مدني تخيل او اخلاقي زړورتيا سقوط په ګوته کوي. تاريخ موږ ته درس راکوي چې ظالمان تل د قانوني متخصصينو، ښوونکو او نورو تش په نامه "د دولت ښمنا نو" په وړاندې لومړۍ حرکت کوي. د قانون مدافعین لري کړي، او د ظلم قربانيان يوازې ولاړ وي. کله چې پوهنتونونه فاشيست فشار ته تسليم شي، دوی يوازې خپل ماموریت نه ما توي - دوی په آزاد فکر نور بریدونه هڅوي. د لومړي تعديل حقونو برید هيڅ بې نظمي نه ده؛ دا د استبدادي واکمنۍ يو ښه اغوستل شوی تاکتيک دی لکه څنگه چې جی ایس هانس په بالز او سترایکز کې لیکي:

د وکیلانو او حقوقي شرکتونو په نښه کولو سره د دوی د مدافعي لپاره، سپینه ما نۍ په بهر کې د استبدادي رژیمونو تقلید کوي، چېرې چې استبداد کونکي هغه وکیلان پاروي يا حتی وژني کوم چې مقاومت کوي. په فیلیپین کې، د دوترت په واکمنۍ کې له شپیتو څخه ډیر وکیلان ووژل شول. په چین کې، د بشري حقونو وکیلان د مخالفینو د دفاع لپاره زنداني شول. د معنی لرونکي قانوني استازیتوب پرته، فعالین یا غلي کیږي - یا د ظالمانه غچ سره مخ کیږي.

د خلیل قضیه، لکه څنگه چې ما پدې وروستیو کې ولیکل، د ډیموکراسۍ د برخليک په اړه ده. کله چې د شنه کارتونو سره قانوني اوسیدونکي د فلسطینیا نو سره د پیوستون څرګندولو لپاره تښتول کیږي او شړل کیږي، موږ نور د ډیموکراتیک چوکاټ دننه فعالیت نه کوو. موږ د قانون د انحراف شاهدان یو، چېرې چې قانونیت د بې عدالتۍ د ساتلو لپاره وسله وال کیږي، او قانوني پروسه یو اختیاري رسمي کیږي.

د ډونالد ترمپ اعلان چې هغه غواړي "د یوې ورځې لپاره دیکتاتور" شي، د هغه زړه راښکونکی ادعا چې "هغه څوک چې هیواد ژغوري قانون نه سرغړونه کوي"، او د هغه ادعا چې هغه غواړي د دریمې دورې لپاره ودرېږي - سره له دې چې د اساسي قانون محدودیتونه - د بیاناتو سلیپونه ندي. دوی د فاشیزم ایډیالوژیکي چوکاټ دي. موږ اوس په هغه څه کې ژوند کوو چې ما "د فاشيست فشار سره استبدادي" بللی دی، چېرې چې دولت نور د ډیموکراسۍ لپاره خپل سپکاوی نه پټوي، مګر دا د ځواک د بیچ په توګه خپروي. د ظلم ماشین نن ورځ د قانونیت، ملي امنیت او وطن پالنې په ژبه پوښل شوی دی. مګر د هغې اصلي هدف پاتې دی: د مخالفت خپل، حافظه له منځه وړل، او د واک تینګول.

ټرمپ او دهغه غورځنگ لادمخه د نفوس پراخه برخه غیر انساني کړې ده - مهاجرین، مسلمانان، رنگ لرونکي خلک، او اوس زده کونکي او ښوونکي. دوی د اتباعو په توګه نه بلکې د ګواښونو په توګه اچول کېږي. لکه څنګه چې جوډیت ټیټلر یادونه کړې، دا ډول غیر انساني کول ناڅاپي ندي؛ دا د فاشیست سیاست بنسټ دی، کوم چې د فعالیت لپاره د قربانی وزې ته اړتیا لري.

د ټرمپ د تل پاتې ګډوډۍ سیاست - د هغه دوامداره بحرانونه، د سپوږمیسټونه، او غچ اخیستونکي - یو ستراتیژیک هدف ته خدمت کوي. دوی ډیموکراتیک غبرګون ستړی کوي، خلک بې لارې کوي، او د ګډوډۍ تر پوښښ لاندې د استبدادي اقداماتو ته اجازه ورکوي. دا د صدماتو کوریوګراف شوي صحنې دي، د مړو د انرژۍ لخوا متحرک شوي، نه یوازې د ډارولو لپاره ډیزاین شوي بلکه بې حسه کول - ترڅو تاوتریخوالی عادي احساس کړي، مخالفت د تصور وړ نه کړي. ریښتیني خطر نه یوازې په هغه څه کې دی چې دولت یې پلي کوي، بلکه په هغه څه کې دی چې خلک د عادي، حتی اړین په توګه مني. هغه څه چې په خطر کې دي د چوپټیا کلتور یا د ورکېدو سیاست د معمول ظلم څخه ډیر څه دي - داد فاشیست موضوع ورو، میتودیک جوړښت دی. دا یو فرعي موضوع ده چې د ویرې لخوا رامینځته شوي، د اطاعت لخوا وهل شوي، او په نهایت کې د هغه ځواکونو پیژندلو یا ردولو وړتیا څخه محرومه شوې چې پرې تسلط لري. دا یوازې دا نه ده چې خلک استبدادي ته تسلیم شي، بلکې دا چې دوی د هغې لخوا جوړ شوي، د هغې تاوتریخوالي سره عادت شوي، تر هغه چې مقاومت بې ګټې احساس شي او ملګرتیا طبیعي احساس شي.

بیا هم، حتی د دې تیاره په مینځ کې، مقاومت مخ په زیاتیدو دی. د اپریل په پنځمه نیټه په ټول هیواد کې لاریونونو د مخالفت یوه نوې څپه په ګوته کړه: په نیویارک او واشنګټن کې لسګونه زره، په کوچنیو ښارونو کې زرګونه نور، ټول د دې ویلو لپاره راپورته کېږي چې کرښه تیر شوې ده. د دې لاریونونو تخلیقي او اخلاقي وضاحت د هغه څه یوه کتنه وړاندې کوي چې ممکنه ده. پوښتنه دا نه ده چې ایا مقاومت به راپورته شي - دا لري

له دې ځایه، موږ باید د ډیموکراتیک انکار پراخ بنسټه جبهې ته مخه کړو. پوهنتونونه باید د حقیقت لپاره پټنځایونه وي، نه د څارنې پوستې. هنرمندان، ژورنالیستان، ښوونکي، او زده کونکي باید د مهمو ځایونو څخه دفاع وکړي، حافظه بیرته ترلاسه کړي، او یو بنسټیز تخیل تایید کړي. د قانون شرکتونه باید د ټرمپ ادارې د فاشیست ګواښونو پر وړاندې متحد شي. برسېره پر دې، دوی ټول باید دا ومني چې هغه څه چې دوی سره مشترک دي د فاشیزم د طاعون په وړاندې په خپلو تازه ښوونکو کې د ګډ مقاومت اړتیا ده.

لکه څنګه چې رابین D.G. کیلي ټینګار کوي، دا شیبه د اعتراض څخه ډیر څه غوښتنه کوي - دا منظم، ډله ایز غیر متشدد مستقیم عمل ته اړتیا لري. کیلي د کارګرانو، اتحادیو، زده کونکو، ځوانانو، ښوونکو، او ډلو زده کړو موسسو ترمنځ د بیا

راژوندي پيوستون غوښتنه کوي. دا يوازې د مقاومت غږ نه دی، بلکې د گډوډۍ غږ دی - د همغږي کړنو لپاره چې د دې استبدادي رژيم د فعاليت مخه نيسي. له اعتصابونو او واک آوت څخه نيولې تر انحراف کمپاينونو او پټنځايونو پورې، هدف د واک غوښتنه نه ده بلکې د مشروعيت پرته د حکومت کولو وړتيا کمزورې کول دي. لکه څنگه چې کيلي مور ته "د فاشيزم سره د مبارزې په يادښتونو" کې يادونه کوي، "که موږ د ترميزم، عصري فاشيزم ته ماتې ورکړو، او د جنسيت توکميز پانگواليزم ته د عملي ننګونې سره مخ شو، موږ بايد د IWW پخوانۍ شعار بيا راژوندي کړو، "د يو چا تپي کول د ټولو لپاره زخم دی. يو سياست چې په عدالت، ډله ايز ځواک، او بنسټيز تصور کې ريښې لري. د مقاومت لپاره د رابين کيلي د غوښتنې پر بنسټ، سمويل کارلين ټينګار کوي چې هره معنی لرونکي مبارزه بايد د پانگوالو بنسټونو په اړه له فريبونو څخه خلاص شي. هغه استدلال کوي، مقاومت په هغو جوړښتونو کې ريښې نه لري چې استحصال او تسلط ته دوام ورکوي. لکه څنگه چې کارلين ليکي:

لکه څنگه چې د ترمپ اداره د فلسطيني فعالانو، مهاجرينو، پوهنتونونو او نورو په وړاندې خپل استبدادي اقدامات زياتوي، دا اړينه ده حتی ټول هغه کسان چې د دې بريدونو سره مبارزه کوي په ځان تکيه وکړي، نه د پانگوالو په ادارو. موږ اړتيا لرو د داسې ځايونو تنظيم کول پيل کړو چې کولی شي زموږ حرکتونه د بحث لپاره يوځای کړي او پريکړه وکړي چې څنگه د دې بريدونو سره مبارزه وکړو. دا به پراخو ديموکراتيکو کمپاينونو ته اړتيا ولري چې په ټول هيواد کې خلک متحرک کړي. او دا اړينه ده چې اتحاديي، په ځانګړي توګه د اکاډميک کارګرانو اتحاديي، دريځ غوره کړي او د خپل کار ځواک څخه کار واخلي ترڅو په پوهنتونونو کې د معمول په څير سوداګرۍ ګډوډ کړي، په ځانګړي توګه له هغه وخته چې پيری مديران لرې ښي خوا ته ځي.

تاريخ يوازې موږ ته خبردارۍ نه ورکوي. دا غوښتنه کوي چې موږ عمل وکړو. د امريکا د فاشيستانو نيول ناگزير نه دي، خو د هرې چوپټيا، دسيسې او اخلاقي شاتګ په صورت کې د هغې د ټينګښت امکان زياتيږي. ديموکراسي نه شي ژوندۍ پاتې کېدلی که چيرې خلک سترګې پټې کړي، په ښکېلتيا کې پاتې راشي، يا خبرې وکړي، مګر بيا هم په ډله ايزه توګه د يو غلچکي پانگوالۍ په وړاندې د تنظيم کولو او ماتولو څخه ډډه کوي چې اوس په وياړ سره د فاشيستي خوځښت جذبه څرګندوي. ديموکراسي به د يوې بنسټپالې مفکورې او عمل په توګه ژوندي پاتې شي که چيرې - او يوازې - خلک په زړورۍ، سرغړونې او د جنگياليو اميد سره راپورته شي. اوس د دې وخت دی چې پام وکړو، له تاريخ څخه زده کړه وکړو، د دې استبدادي نظام د بشپړتيا د پېژندلو لپاره ټکي سره وصل کړو او مقاومت د فکر کولو پرځای اړتيا وګرځوو. دا يوازې د يوې ادارې يا يوې ډيماګوګ پورې اړه نلري. دا د عامه حافظې د برخليک، د سياسي ادارې د بقا او پرته له ويرې د خبرو او عمل حق پورې اړه لري. متحده ايالات بحران ته نه رسېږي - دا دمخه په څلور الارم اور کې ښکېل دی. او د استبداد د دې مخ په زياتيدونکي څپې يوازینی ضد مقاومت دی چې ټوليز، زړور او نه ستړی کېدونکی وي.

مور د فاشيزم په څنډه کې نه يو ولاړ - مور د هغې د تمرين، د هغې د ستينگ ځای، د پرانيستلو عمل له لارې ژوند کوو. پوښتنه اوس دا نه ده چې ايا مور يې وینو، مگر ايا مور اراده لرو چې د وروستۍ پردې له رابښکته کيدو د مخه يې ودروو. مقاومت هيڅ تضمين نه وړاندې کوي. مگر پرته له دې - که دا ودرېږي، که ډارېږي يا ټوټه ټوټه پاتې کېږي - هغه څه چې مړ کېږي نه يوازې ډيموکراسي ده لکه څنگه چې مور پوهيږو، بلکې د نوي تصور کولو امکان هم دی.

ددې مقالې ديکونکې په اړين څوکړنې:

هنري A. گيروکس اوس مهال د مک ماسټر پوهنتون رييس د عامه گټو لپاره د انگليسي او کلتوري مطالعاتو په څانگه کې د سکالرشپ لپاره لري او د پاولو فريير په انتقادي تدريس کې ممتاز پوه دی. د هغه تر ټولو وروستي کتابونه عبارت دي له: د ناڅرگنده ترور (د کتابونو د لاس انجلس بياکتنه، 2019)، د کرينټيکل پيداگوژي په اړه ، دويمه نسخه (بلومسبري، 2020)؛ ريس، سياست، او پانډيمیک پيداگوژي: د بحران په وخت کې تعليم (بلومسبري، 2021)؛ د مقاومت زده کړه: د توليد شوي ناپوهۍ په وړاندې (بلومزبري، 2022) او بغاوتونه: د انقلاب ضد سياست په دور کې تعليم (بلومزبري ، 2023)، او د انتوني ډيماگيو سره په گډه ليکل شوی، فاشيزم د محاکمې په اړه: د ډيموکراسۍ زده کړه، ډيموکراسۍ (۲۰۲۵). گيروکس د Truthout د رييسانو بورډ غړی هم دی.

په درناوی «11-04-2025»

